

Falusi Márton

Találkozás a Délceg Úrral kétezer-ötvenből

Utópia-töredék

Találkozásunktól, csak járj utána,
át-átszakadnak könny- és szennyecsatornák,
egy kópéval rövidke disputába
feledkeztünk (azonmód eldadognám,
hogyan s miként, a mázlimért utálhatsz);
igéje üdvözített jobb latorrá –
csüngj hát szaván, iramló ajkamon,
ölembe húzlak, hajdan dajka vont.

Kettőezer... (mondom, nem tévedés)
...ötvenből érkezett e délceg úr,
alakra Biberach, elméletész,
hangszála sem reszket, sem gégehúr,
helyette tabletforma gép beszél;
be sem mutatkozik, pedig de *cool*
pofákat vág, barázdák úgy borítják
arcát, mint lájkok szép facebook-profilját.

„Veszélyes szemtől szemben érintkeznünk
– így kezdi – tisztátlan személyekkel.”
Csak szerkentyűje szól, a fétis rezdül.
„Hangapplikációkkal érjed be,
retardált őstulok, megértik nyelvünk
galaxisszinten, szinkron-bédekker
a kettes számrendszerre tolmácsol,
sőt korrigálja szájbamondásod.”

FALUSI MÁRTON (1983) költő, esszéista, a *Hitel* szépirodalmi szerkesztője. Legutóbbi kötete: *Halálos szótövek kertje* (2017).

„Várj csak, ne hajkurássz előre, mondd,
van nyelv, hogy rajta ess gondolkodóba?
Honnét ered idegpályáidon,
kötődését mely származásod oldja?
Családfád íze hányadik fokon
terjeszt ki védőn hozzátartozókat?
Ott élsz, hol ők, s táplálsz-e szenvedélyt
irántuk, múltra emlékeztek-é?”

„Gyógyult sebet kapargat felvetésed,
újság nevű nyilvánosságodat:
felsőbb utasításoktól vezérelt
konfliktust szít, elvet vagy támogat.
A tévékészüléked semmivé lett,
kitermelt szemgödör, vak kárhozat.
Kifejlődött perfekt szólásszabadság,
az autonóm személyiségre szabták.

Anyám dúdolt édesded altatódalt,
ringatta bölcsőnket reflexszerűen,
a társiaság nemzedéke forralt
gyilkos szándékot, eszmét összeszűrve
emlők táplálékával, nyelvi kóddal;
bósz nemzetek támadtak dédre, ükre:
ki másként ejti Istent, elvetél,
miénk az egy viláértelmezés.

Szükségünk volt hát semleges közegre,
hogy járja át a bűn légútjait,
az egyszer megpörkölt gyufát töretlen
tudat alól többé ne húzza ki.
Igazságkalkulációt követve
jelentést létezőnként újra vitt
kompjüterünk üres közléseinkbe,
impulzust interfaceken keringet.

Hogy honnan származom, erkölcstelen
rossz történelmi kategóriákkal
firtatnod, nyomtatásban öltre ment
a konnotációk birtokvitája.
Jelzőkaróit verte győztesen,
határozott a Könyv: akárki lássa,
meddig lehet bőven burjánzani,
bebifláztatták olvasmányai.

Könyvet lapozva ellenkánonok,
csoportok, egyre marginálisabbak
keltek birokra; tú fokán fogok
tevét az angyalszámláló zsinatnak.
Vinceszterek passzív tudásotok
hibernálják eszetlen gépi agyban.
Új technikák nevében likvidálják
a műveltség elit terrorbrigádját.

Letűntek osztályok, le rétegek;
embermasszánkról olykor szexuális
emancipációkért tépdesett
egy-egy zárványt az államok utáni
kormányzás; olykor véleményeket
avított fogalmiságukért utált ki
urunk, az interaktív webvilág:
kár több időt elvesztegetni rád.”

„Miért csattansz föl ily neheztelően?
Időszakunk humán csőd, átmenet.
Mit meg nem tennénk, hogy minél előbbre
hozzuk konjunktúrad; s a kábelek
bábelbeli népének úgyse örvend
jogállamunk, mit rangkórság vezet,
személyes döntés – bármennyit tudok:
értékeljék bölcs algoritmusok.

Boszorkánykonyhánkban *tabula rasá*d
új társadalmi szerződése
előkészülnek, fürge haladását
nyelv és állam hiába fékezi.
Miért duzzogsz, engem te mért gyaláznál?
Csodállak én a szélsőségekig!
Nézd el, hogy életemben honfiúi
beállítottságom nem fog kihúnyni.”

„Még azt ne hidd, hálával tartozom,
csak mert fényes jövőddel egy követ fújsz.
Magadra ismerhetsz, kutass rokon
vonásokat BlackBerry-men, a tech-csúcs
valódra linkel adatfarmomon;
megszüllek én, a réges-régen elmúlt –
a tyúk vagyok, te meg tojás, s a tyúkok
költik történetük, mit meg nem úsztok.

Rendelkezem szabadságod fölött,
esendő *voltod* oly szükségszerű,
hogy végtelen *leszem* leend örök,
s e két látszattal együtt végezünk.
Alkut kínálva lennék ördögöd:
jövőd illet meg osztályrészedül,
s ha rászedünk, forduljon életem:
Mivélettem Mibenlétté legyen.”

„Ajánlatod egészen feltüzel,
hogy több mint harminc évet átugorjak;
s miért hevül szakemberlelkület
népfelség, közjog és viszályuk óta,
az egységes világot, szent ügyet,
véghezviszed, összhangzatok tudója;
jótéteményeidből részesítesz,
helyesbítéd kollektív vétkeinket.”

„Feltételem, mindennek ára van:
csírájában fojtsd el ragaszkodásod,
a könyvből gerjedd, talmi vágycat.
Magyarságod milyen tőkét kovácsol?
Dúsabb ország az ég, határtalan!
Emelkednél, rabláncra fűz szokásjog,
lehúz az államrend; olcsó klisé
tölcseren tölt beléd értelmiség.”

„Szökőévente hódoltatnak urnák,
törvényhozó beígért fakszniját
ha végrehajtja győzelemre jutván,
nyomorba dönt, választót maximál.
A bíró fiktív nép, merő hazugság
nevében büntetést szabhat ki rám.
Amíg a földgolyón sok eszkimó
saját fókát süt, nincs progresszió.”

„Sokáig úgy festett, köztársasági
államformák beteljesíthetik
üdv történelmünk céljait, fatális
hibát vétett a renden mindegyik;
a többség ösztönére hajtva lázit,
világpolgári céhünk szintjeit
kerülve meg, szakmát, technokratákat,
kik problémákra tüstént rátrafálnak.

Világkormányt, minő torz diktatúra
minden hatalmi hierarchia,
nem intézményesítettünk magunknak.
Világhálónak kell uralnia
a Föld lakosságát; ki-ki szapulhat
vagy respektálhat bármit annyira,
hogy lájkol, diszlájkol tartalmakat,
objektív mércénk egy töről fakad

a felvilágosult, nagy eszmekörrel;
természetes intelligenciánk
a Szilícium-völgyben ennek öre;
rendszergazdánk gürcöl, nem slendrián,
szerverszolgáltatása jól bekötve
háztartásokba, s nincs tárhelyhiány.
Abúzus ért, asszony bánt, nyúg a főnök?
Oszd meg, pártatlan bírádul szegődök!

Foglyul nem ejt a rabulisztikátok,
esküdhetsz holmi magyarázatokra.
Sötét modernséged folyton vitázott,
ki nem tör önköréből, hát latolgat.
Kegyelmet kérsz, te költött kép? Rimánkodj!
Emléked hütöm skandináv fagyokban –
töröld ki, s múlhatatlanságba zárlak,
memóriádból itt és most anyádat.”

Feltételt így szabott a nyegle kópé,
s legott igent lihegtem volna rá.
Jövőkkel szívesebben társalognék,
hiperhivatkozásod ott talál,
mint múltammal molyrágta, vén bolondként;
nem számol vélem kezdet, folytatás,
szükségyszerűek béna tetteim:
holnap tiltják őket, vagy engedik.